

Jak to vidí můj
trapnej brácha?

OTOČ!

Dvojčata

aneb

CHAOS

na druhou

Irene Margilová
Andreas Schlüter

 FRAGMENT

Ahoj všichni!

Jmenuju se Julie a je mi deset let.
Miluju koně, takže je super, že máma
moji nové kámošky vlastní jizdárnu.

Mám brácha – dvojče. Je dost
trapnej a otravnej, ale to neva. Aspoň
mám o čem psát do školního časopisu,
který chci začít vydávat. Myslím,
že se všichni hooódně pobavíme!

Dvojčata aneb chaos na druhou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Andreas Schlüter
Irene Margilová
Dvojčata aneb chaos na druhou – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Andreas Schlüter

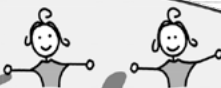
Irene Margilová

Dvojčata aneb chaos na druhou

Vypráví Julie

Jestli chceš vědět,
jak to vidí Malte,
otoč knížku.

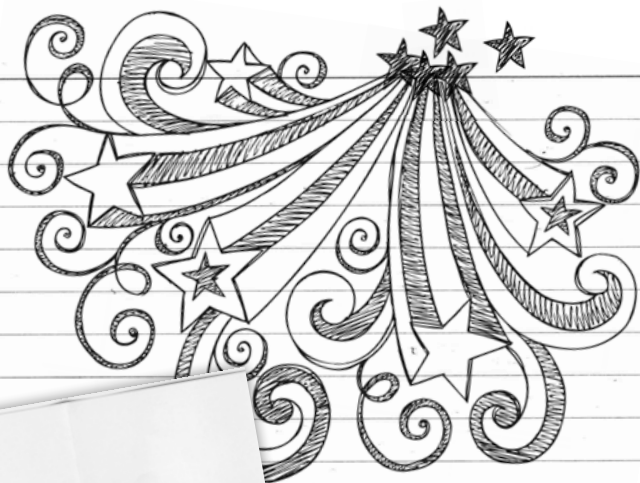

Dvojčata aneb **CHAOS** na druhou

Andreas Schlüter
Irene Margilová

Ilustroval Stephan Pricken

 FRAGMENT

Andreas Schlüter
Irene Margilová

Dvojčata aneb chaos na druhou

Poprvé vydalo v roce 2013 v Německu nakladatelství Bastei Lübbe AG, Köln
© 2013 Bastei Lübbe AG, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
All rights reserved
ISBN 978-3-8339-0231-4

Z německého originálu Zwillings Chaos Hoch Zwei
přeložila Michaela Škultěty.
Jazyková úprava a korektura Alice Chocholoušková.
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT v Praze roku 2016
ve společnosti Albatros Media a.s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 23 798, 1. vydání, 2016
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment.

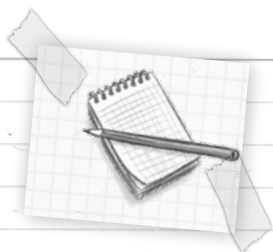
České vydání © Albatros Media a.s., 2016
Translation © Michaela Škultěty, 2016

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2700-5 (1. vydání, 2016)
ISBN e-knihy 978-80-253-2733-3 (1. zveřejnění, 2016)

ALBATROS MEDIA a.s.

Kniha mého života

Jo! Napíšu knížku o svém životě!

To bude něco! A proč taky ne? Spousta reportérů a novinářů už to udělala. Tátův šéf taky zrovna jednu píše. Udělali to vědci, politici a jiní slavní lidé. Tak proč ne já?

Ne, samozřejmě že ne teď. Haló? Je mi deset! To by ta knížka skončila už po – já nevím, třeba deseti stránkách. Je mi úplně jasné, že ji napíšu až mnohem později. Až budu stará. Ve třiceti nebo ve čtyřiceti nebo tak. Nebo možná dokonce ještě později.

Vím, že je to děsně dlouhá doba. Ale už teď si začnu dělat poznámky. Protože když si čtete knížky lidí, co napsali vlastní životopis, je tam všechno: jak vyrůstali a jak přišli ke svému povolání, co kdy zažili a tak dál.

A aby si na to všechno vůbec přesně vzpomněli, museli nejdříve najít staré dopisy a tak podobně. Když to nestačilo, museli se vyptávat známých, bývalých kolegů a přátel: „Jak že to tenkrát vlastně bylo? Jak jsem přišla na tu školu? A neležel ten dům náhodou za lesem?“ Nebo tak nějak. A všichni příbuzní a známí se začali taky přehrabovat ve vzpomínkách.

Občas se při podobných příležitostech i trochu lže, říká táta. Což je logické, protože pro příbuzné a známé se to všechno stalo taky už hrozně dávno. A když pak někdo

objeví v knížce nějakou chybu, řekne se, že za to může špatná paměť a ta spousta let, co už uplynula.

Někdy všechno to zjišťování trvá strašně dlouho a člověk uprostřed psaní svého životopisu umře. To je potom fakt hloupé.

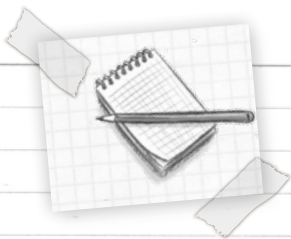
Táta říkal, že knihu pak často dokončí někdo jiný, aby přesto mohla vyjít.

A tak jsem začala přemýšlet, jak to udělám.

Upřímně řečeno si už teď přesně nepamatuju, jaké to bylo, když mi bylo pět. A přitom uteklo teprve šest let! A kdybych měla říct, co jsem předloni dostala k Vánocům, určitě bych na něco zapomněla.

Co teprve, až budu ohromně stará? Třeba budu chtít psát o tom, jak jsem ve čtvrté třídě hodila někomu na hlavu jablko, jenže už si na to nevzpomenu. A na jména si nevzpomenu taky.

Ne, ne, jestli budu jednou slavná osobnost – a to předpokládám – a budu muset napsat knihu, chci si všechno pamatovat přesně. Proto jsem se rozhodla, že si ode dneška začnu svůj život zapisovat. Tak to budu mít později jednodušší a taky mi to půjde rychleji.

Středa 28. srpna

Poznámka pro můj životopis

Pomalu mi to začíná jít na nervy. Už se zase stěhujeme! A není to z jedné ulice do druhé. Nebo do sousedního města. Ne, je to mnohem horší. Z Freiburgu do Hamburku. O moc dál už by to nešlo. Táta má zase novou práci. On je totiž novinář. Neříkala jsem to už? Proto taky ví, jak to funguje s knihami o slavných osobnostech.

Nabídli mu místo v hamburských novinách. Paráda. A my musíme samozřejmě všichni s ním.

Musím teda uznat, že tátova práce je super. Sama chci být taky jednou novinářkou. Jenom se pak nebudu v jednom kuse stěhovat. Stejně to nechápu. Všechno se dá přece vyřídit přes e-mail, ne? No, možná se pletu.

Na tom stěhování je prima jedině to, že v mojí nové škole nemají školní časopis. Nejdřív jsem tomu nemohla věřit. Gymnázium bez školního časopisu. Okamžitě ho založím. A já budu šéfredaktorka, to je přece jasné.

Potřebuju ale nějakou senzaci. Hned první číslo musí všem vyrazit dech. Něco jako:

ŠOK:

VE ŠKOLE OBJEVENÍ MIMOZEMŠŤANÍ!

Nebo tak něco.

Mimozemšťana vlastně už bych měla: bráchu. Je o deset minut starší než já, ale v inteligenci zaostává o celé světelné roky. Myslím, že mimozemšťani nemusejí být vždycky chytří. Brácha každopádně není. Pokoj má plný hraček ze Star Wars: má panáčka s černým kbelíkem na hlavě, vrásčitého trpaslíka a takového týpka s laserovým mečem. LASEROVÝ MEČ! Co to, prosím pěkně, jako má být? Jestli má být čepel laserový meč, proč teda měří asi jen půl metru? Světlo je nekonečné. Přčetla jsem si to na internetu. Čepel by musela zářit až do vesmíru. O tom nechce brácha samozřejmě ani slyšet. Jemu je to fuk. Laserové meče jsou cool a hotovo. Bezva zdůvodnění.

Ted' jsem musela udělat na chvíli přestávku. Objevil se u mě mimozemšťan. A hned mi začal koukat na monitor, kde jsem zkoušela, jak by mohla vypadat titulní stránka nového časopisu:

MIMOZEMŠŤAN NA NAŠÍ ŠKOLE?

Pod tím byla bráchova fotka. Fakt povedená. Z posledního halloweenu ve Freiburgu. Na první pohled vůbec není poznat, že má na sobě masku. :)

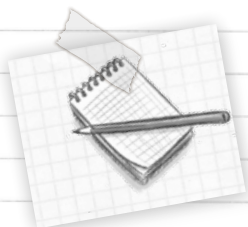
Ten žalobníček začal pochopitelně okamžitě vyvádět. Zavolal mámu. A máma řekla, že tohle by nešlo. Že nesmím bráchu ztrapňovat.

A kdo myslí na mě? Musím do nové školy s TAKOVÝMHLE bráchou. Tomu říkám trapas.

Fajn. Musím si vymyslet novou titulní stranu.

Co třeba:

V UČEBNĚ CHEMIE NALEZENA HLAVA MUMIE!

Čtvrtek 29. srpna

Poznámka pro můj životopis

Tak, a začínáme balit.

Máma mi dala do pokoje tři obrovské stěhovací krabice. Červenými písmeny na nich stojí POKOJ, SKLEP, SMETÍ.

Žlutý svetr, žluté boty a žluté kalhoty si беру samo-

zřejmě s sebou. Žlutá byla loni v létě nejmódnější barva.

Všude samé žluté věci. Dokonce i žluté nádobí a žluté

závěsy! Naštěstí je žlutá moje ab-so-lut-ně nejoblíbeněj-

ší barva. A v kombinaci se světle zelenou je ještě lepší!

Moje kamarádka Gritta pokaždé vzdychá a přivírá oči,

až je má jako špehýrky. Tvrdí, že ji to jinak bolí. Ale já

myslím, že je přecitlivělá. Nelíbí se jí ani žlutá s fialovou

nebo se světle modrou. Ale to nevadí, i když tvrdí, že

jsem „barvoslepá“, jsme stejně už půl roku nejlepší kama-

rádky.

Jestlipak si najdu nejlepší kamarádku i v Hamburku?

A co pak bude s Grittou a se mnou? Jak často se ještě

uvidíme? Už teď se mi po ní stýská. Dělá si kvůli tomu

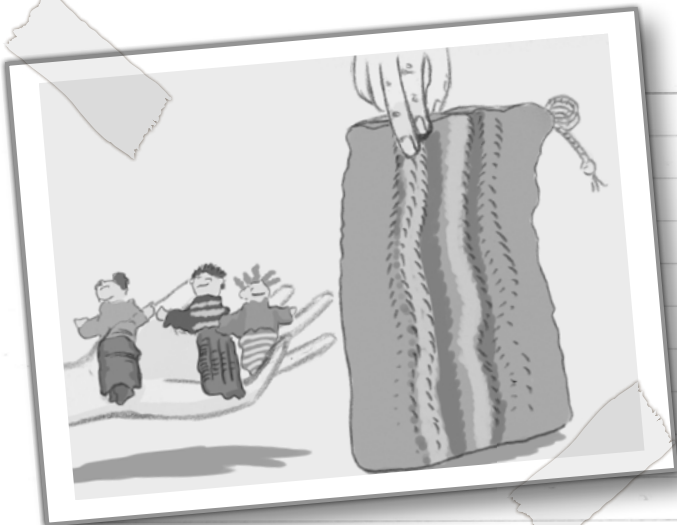
vážně velké starosti. Dokonce tak velké, že jsem včera

večer zase jednou vyzkoušela panenky od tety Annelie.

Panenky jsou z látky, jsou velké jako moje prsty

a všech šest je jich schovaných v malém váčku. Teta

Koupeno
společně
s Grittou.
Má úplně
stejně.

povídala, že když
se panenkám večer
svěřím s tím, co
mě trápí (maximál-
ně jedno trápení
na panenku),
a pak si ji polo-
žím pod polštář,
moje trápení
druhý den zmizí.
Panenka ho odnese.

Zkoušela jsem to už dvakrát a ani jednou to nevyšlo. Taký jsem si kvůli tomu tetě stěžovala a ona tvrdila, že jsem možná nedokázala svoje trápení přenechat panence úplně. Jenže to není pravda.

Včera jsem dvěma panenkám pověřila, že se bojím, že už nikdy nenajdu tak skvělou nejlepší kamarádku. Dvěma jiným jsem řekla, že se bojím, že Malte ukořistí pokoj se střešním oknem a na mě zůstane balkon. On by ho přitom se svým hvězdářským dalekohledem využil. Podle mě není na světě nic hezčího než koukat se z postele na nebe s hvězdami. Tak by to bylo spravedlivé! Ale ne, Malte se chce koukat na hvězdy a mít nohy v teple!

Dala jsem si všech šest panenek pod polštář a položila si na něj hlavu. Navíc jsem si dala kolem krku koženou šňůrku od tety Annelie se zeleným polodrahokamem, který prý plní přání. Neškodilo by, kdyby panenkám pomohl. A ze všech sil jsem si přála, abych dostala pokoj se střešním oknem, přidělili mě do perfektní třídy,

abych mohla začít se školním časopisem a ze všeho nejvíc: abych si u jezera Großensee našla druhou nejlepší kamarádku. Samozřejmě vím, že člověk může mít jenom jednu nejlepší kamarádku, ale nějak si nedokážu představit, že bych Grittu vyměnila za někoho jiného.

Co vám mám povídat? S dárky od tety Annelie je to vždycky stejné. Jednoduše nefungují.

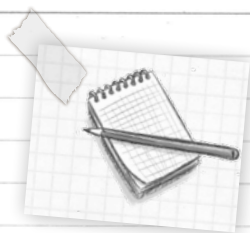
„Vyjde to jen tehdy, když v to pevně věříš,“ bránila se teta, když jsem jí vyprávěla o svém fiasku. Přesně TO je můj problém! Z logického hlediska patří ty nesmyslné látkové panenky a kámen do smetí, ale já si nebyla jistá a zeptala se táty, který taky zrovna balil.

Možná
téma
pro školní
časopis?

„Takové dárky se nevyhazují,“ řekl mi a přitom se zadíval na mávající porcelánovou kočku, kterou mu kdysi věnoval japonský velvyslanec. Pak ji strčil do krabice s nápisem SKLEP.

Máte
taky
talismany?

Vezmu si panenky a přívěšek zatím s sebou.

Sobota 31. srpna

Poznámka pro můj životopis

Ach jo.

Loučení s Grittou bylo strašné. Ani jedna z nás nevěděla, co má říkat.

„Přece se nestěhuješ do Timbaktu!“ prohlásil táta a usmíval se, když viděl, jak s Grittou rozpačitě stojíme u stěhovacího auta.

No to by bylo ještě lepší! Jako by nestačilo, že mezi mnou a Grittou bude 780 kilometrů. Timbaktu je určitě ještě dál. „Kde vlastně leží?“ vyzvídala jsem, zrovna když táta nakládal těžkou židli od psacího stolu.

„Tim...? Cože? Propána, Julie!“ Táta se zatvářil zoufale.

Gritta a já jsme pak radši pomáhaly s balením. Táta byl nejdřív proti, prý od toho jsou tu stěhováci a my se jim budeme akorát zbytečně plést pod nohama.

„Vymyslete si na rozloučenou nějaký hezký rituál!“ doporučila mi včera máma.

Jenže jak se má člověk hezky loučit, když se mu chce akorát brečet?

Rituály a talismany máme svým způsobem v rodině. Máma věří v neviditelné síly stejně pevně jako teta Annie. „Proč jste se prostě nerozloučily už včera večer?“ vzdychala máma, když balila obrovský lustr do ochranné fólie. Jako by to bylo tak jednoduché! Jako odškrtnout bod na mámině seznamu, kde stojí třeba odhlásit elektřinu a nechat přeposílat poštu.

A jako kdyby to máma s tátou zvládali tak jednoduše! Jenže to je právě ono. Oni žádné nejlepší kamarády nemají. Takže nemají ani tyhle problémy. Mají dobré kamarády, kamarády ze školy, dobré známé, fajn kolegy, kamarády z dětství a tak.

„Ty přece žádnou nejlepší kamarádku nemáš!“ namítla jsem hned.

„Co prosím? A co moje důvěrná přítelkyně Melanie?“

Důvěrná přítelkyně? „Vždyť povídám, že nemáš nejlepší kamarádku!“

Po čase už se na to máma nemohla dívat. „Holky, proč si to tak komplikujete, vždyť to bude dobré.“ Typická máma! Jasně, že to bude dobré. Ale jak?

„Uvnitř je na rozloučenou pro všechny připravený koláč s čajem, kávou a kakaem.“ Hm, tohle máma náhodou vymyslela dobře. Seděli jsme v tureckém sedu na podlaze, jedli jsme citronový koláč a pili kakao z hrnků bez podšálků. Gritta a já jsme si zahákly malíčky a přísahaly jsme si, že si budeme každý den posílat textovky a jednou týdně budeme dlouze telefonovat. A taky se budeme pravidelně navštěvovat. A až bude na internetu náš nový školní časopis, pošlu jí e-mail. Nejdřív ale musím dát dohromady redakci.

Ach jo...

Naposledy jít na záchod, kde jsou kachlíky s rybičkami, naposledy sejít po rozvrzaných schodech, naposledy zamávat sousedce ze zdola, která se často dívá z okna opřená o polštář. Naposledy za sebou zabouchnout těžké dveře.

Stěhováci už taky odjeli. Táta čekal v autě, máma hodila po krátkém váhání klíč do schránky, na které ještě stálo naše jméno: FELDKAMPOVI.

Naposledy projít předzahrádkou a slyšet skřípot branky.

Gritta stála s kolem na okraji ulice. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak mi mává. Rychle jsem otevřela okénko, vystrčila z něj ruku a mávala taky, než mi zmizela za rohem.

Budu jí hodně psát a vyprávět jí o svém životě! K čemu by jinak byly e-maily, textovky a telefon?

Od: Feldkampová, Julie
Odesláno: Sobota 31. srpna 17:06
Komu: Gritta
Předmět: Jsme na místě!

Milá Gritto!

Mimozemšťan spal celou cestu z Freiburgu až do Hamburku.

Když jsme odbočili z úzké lesní cesty na ještě užší písčitou pěšinu, konečně nám paní z navigace oznámila, že jsme na místě.

Zapomeň na ty ošklivé fotky našeho pozemku, které jsi viděla! Zavři oči! Představ si, že stojíš na malé pasece na břehu jezera. Za tebou je tvůj dům a za ním les. Před tebou soukromá přístávací lávka a kachny. Uprostřed jezera ostrůvek. Za ním zapadající slunce. Tohle je prostě PARÁDA!

Mimozemšťan okamžitě zabral pokoj se střešním oknem. Ach jo! Ale já ten pokoj s balkonem taky nechci! Každý přece ví, že přes balkon se do domu dostanou zloději snadněji než střešním oknem. Ale to mého bráchu samozřejmě nezajímá.

Tak jsem mu pustila svůj kufr jednoduše na nohy. Začal ječet. Já taky.

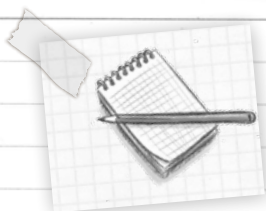
A zase u nás vypukl chaos.

Máma pochopitelně o žádný cirkus nestála. Přinesla nám sirky, a že prý máme losovat. A já si vytáhla tu špatnou. Ach jo! Mimozemšťan bez mozku měl zase štěstí.

Už jsem si skoro všechno vybalila. Moje upíří lampa svítí a dveře na balkon jsou zavřené! Mám nádherný výhled na ostrůvek. Když svítí sluníčko, musí tu být nádherně. Od té doby, co jsme přijeli, pořád prší.

Napiš mi brzy! Tvoje Julie

PS: Jak se máš?

Sobota 31. srpna

Poznámka pro můj životopis

Kdo je to?

Bylo to docela zvláštní, když táta vykukoval ven malým okénkem vedle vstupních dveří. A taky je zvláštní,

když vám uprostřed lesa někdo zazvoní u dveří. Nikoho jsme nečekali.

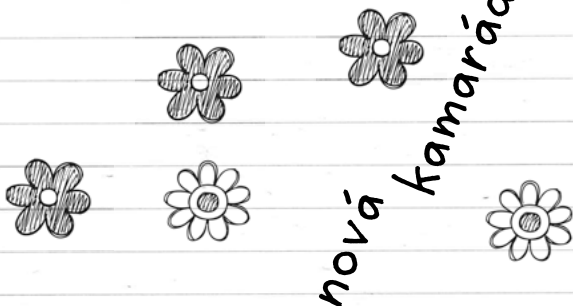
„Kdo je tam?“ zeptal se táta, než otevřel.

„Niemannovi. Jsme vaši sousedi! Srdečně vás vítáme u Großensee,“ zněla odpověď.

Za dveřmi stáli pán, paní a dvě děti. Všichni v pláštěnkách. Vlastně od nich bylo hezké, že se stavili. Slyšela jsem, že se to tak na venkově dělá. Na venkově si lidé dokonce říkají *Dobrý den* a *Na shledanou*, když se potkají!

Odešli, až když už byla venku tma jako v pytli. Na nebi nebylo vidět měsíc ani hvězdy. Nic. Ab-so-lut-ně NIC. Široko daleko tady nejsou žádné lampy. Pan Niemann nám chce hned zítra pomoci s hlásičem pohybu, protože ten na našem domě je rozbitý. A v neděli se nedá nic koupit. Až příště projde někdo kolem, třeba i nevitání sousedé, zašklebil se pan Niemann, aspoň se na chvíli rozsvítí světlo. „A samozřejmě je to dobrá ochrana proti lupičům! A když je světlo nezažene, přinejmenším na ně dobře uvidíte,“ dodal.

To mě vážně uklidnilo! Nehodilo by se mi něco takového taky na balkon?

Sobota 31. srpna

Poznámka pro můj životopis

Samým rozčilením stejně nemůžu usnout, tak rychle napíšu, co se během návštěvy stalo.

Sára a zbytek rodiny

Rodina Niemannových je podobná jako naše. Mají dvě děti, kluka a holku. Akorát že Kurt a Sára nejsou dvojčata. Je mezi nimi ale rozdíl jenom rok a půl.

Kurt skoro nemluví a pořád jenom zírá před sebe. Je divný. Výjimečně jsem ráda, že mám za bratra Malteho.

Naproti tomu Sára se mi hned od začátku líbila. Už ve dveřích mezi námi přeskočila jiskra. A když mi ještě pověděla, že její máma chová koně... tak z toho byl hotový ohňostroj!

Mají dvě stáje a čtyřicet boxů. A jízďárnu.

40 !!!

A dá se u nich skákat přes překážky. PARÁDA!!!

Yeah!

Sára měla s sebou dokonce i fotku Vločky. Tak říká svému koni. Celým jménem se jmenuje Sněhová vločka.

„Vždyť je celá černá,“ divila jsem se.

„Správně se říká vraník,“ opravila mě Sára a něžně fotografii pohládila. „Vidíš tenhle odznak?“

Teprve když mě upozornila na malé místo mezi očima, objevila jsem bílou skvrnu, podle které Vločka dostala jméno.

„Tady u Groβensee chová spousta lidí koně, to jste nevěděli? Krajina je tu velmi vhodná pro vyjížďky,“

prohlásil Sářin táta, když jsme jedli v kuchyni koláč. Musí to vědět, učí totiž na naší škole zeměpis.

„Vida, jak to jde rychle!“ radovala se máma, když Niemannovi, vybavení baterkami, odcházeli. „Jsme tu teprve pár hodin a ty už máš kamarádku.“

„Pche,“ udělal Malte. Samozřejmě nechtěl přiznat, že mi závidí. Na druhou stranu chápu, že nemá chuť se kamarádit s koláčovým Kurtem. Je to vážně těžké, když někdo otevírá pusy jen proto, aby si do ní strčil koláč.

Neděle 1. září

Poznámka pro můj životopis

Požár?

„Hoří! POMOC! HOŘÍ!“ hulákal Malte brzy ráno a všechny nás vyhnal z postelí. „Hoří! Copak to neslyšíte?“

Pak jsme to uslyšeli taky. Obrovitánský požár! Anebo unikající plyn.

„Rychle pryč!“ volala máma.

„Okamžitě ven!“ přidal se k ní táta.

Máma nás bosé – Malteho v pyžamu, mě v noční košili – vystrkala ven na zahradu. Ona měla na sobě jen župan a táta jen ručník kolem pasu, protože se zrovna sprchoval.

Jenže pak už nebylo nic slyšet. A nikde nebylo vidět kouř!

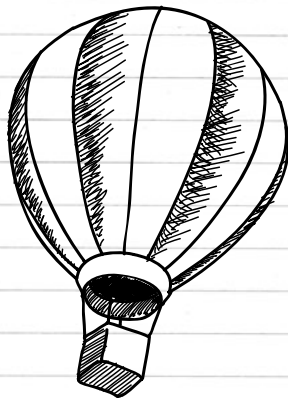
„Třeba je to za domem?“ napadlo tátu a vyrazil tam. Najednou zařval: „Auuu!“

A vybelhal se zpoza rohu. Zřejmě na něco šlápl. Ale kde se vzal ten zvuk? Co to jen mohlo být? Táta si zrovna zkoumal chodidlo, když Malte zvolal: „Tamhle! Nad námi!“ a ukázal na střechu.

Ssssssss, zasyčelo to jako drak, co plive oheň. Těsně nad korunami stromů se vznášel horkovzdušný balon. Dokonce jsme v koši rozeznali pilota, který právě dělal něco s hořákem. To byl tedy ten zvuk!

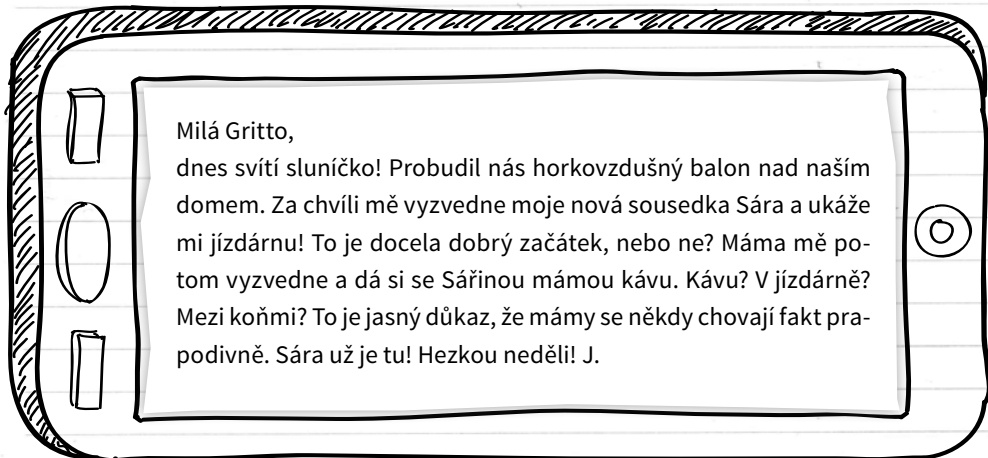
Všichni jsme se na sebe křenili. Kromě táty. Ten klel a nadával a koukal na třísku, kterou si vytáhl z palce.

Mám si přát
k narozeninám
balon?

Od: Feldkampová, Julie
Odesláno: Neděle 1. září 08:47
Komu: Gritta

Milá Gritto,
dnes svítí sluníčko! Probudil nás horkovzdušný balon nad naším domem. Za chvíli mě vyzvedne moje nová sousedka Sára a ukáže mi jízďárnu! To je docela dobrý začátek, nebo ne? Máma mě potom vyzvedne a dá si se Sářinou mámou kávu. Kávu? V jízďárně? Mezi koňmi? To je jasný důkaz, že máme se někdy chovájí fakt prapodivně. Sára už je tu! Hezkou neděli! J.

Neděle 1. září Poznámka pro můj životopis

Nezdá se mi to?

Když jsme se se Sárou blížily k jízďárně, myslela jsem si nejdřív, že jsem snad v pohádce. Jen pár set metrů od třpytivé hladiny jezera, mezi loukami posetými květinami a lesem jsem napočítala na pastvině nejmíň patnáct koní. Viděla jsem i jezdkyň a stájníky. Bylo jasné,

že Sára je tu jako doma. Pak mě napadlo, že jsem se ocitla spíš ve westernu.

„Ty jsi tady asi nová!“ Kluk v kovbojském klobouku, s šátkem a v kostkované košili si mě měřil od hlavy až k patě. Chyběl mu vlastně jenom revolver.

„A ty jsi přišel rovnou z prerie?“ odpověděla jsem.

„Když jsem se rozloučil s Vinnetouem, nemohl jsem tušit, že to potrvá měsíce, než svého indiánského přítele zase uvidím...“ Kluk se doširoka rozkročil a zašklebil se.

„He?“ Kam jsem se to jenom dostala? Ten rozhodně nemá všech pět pohromadě!

Sára okamžitě uhodla, na co myslím.

„Páni, Steve, musíš pokaždé předvádět stejné divadlo?“ zlobila se. „Navíc se k tomu tvoje oblečení nehodí,“ zakřenila se na něj.

„Divadlo?“ zarazila jsem se.

„Jo, jasně. Jeho táta hrál pár let v Bad Segebergu na Festivalu Karla Maye,“ vysvětlovala mi Sára. „A on po tom taky touží, proto tu pořád pobíhá převlečený za kovboje a čeká na svou velkou příležitost. Cvok jeden!“

Musela jsem se smát. „Škoda, že na festival nevybírájí herce při televizní show!“

„Jen to nel!“ hihňala se Sára. „Nemusí ze sebe dělat blázna před celým Německem.“

„Bílá žena mluví rozeklaným jazykem,“ prohlásil ten cvok.

Sára jen mávla rukou.

„Pojď, Julie! Uvidíš ho ještě tolikrát, až tě to bude mrzet,“ prohlásila a táhla mě dál, do stájí. Zamířila

k boxu, který se už na dálku lišil od ostatních. Hned jsem si všimla zářivě bílých dveří a taky spousty rámečků a diplomů a medailí, které visely na stěně vedle. Stoupla jsem si na špičky a objevila jsem dokonce tři zlaté. A fotku.

„Jsi to ty?“ zeptala jsem se.

„Ano, jen pomalu, Vločičko,“ odpověděla Sára jemně.

Vločičko? S kým to mluví?

„Vyhřebelcovaná už jsi, to je dobře. Tak teď ještě kopyta!“ švitořila Sára a pak vyvedla ven nádhernou černou kobylku s lesklou srstí. Byla mnohem větší, než jsem si představovala.

